

„Во своето срце ја понесов рамницата, таа непрегледна, напатена земја, големото панонско небо и неговата бистрина, и тебе - малечка дамка во бескрајот. Не знаеше дека патувам со тебе и со твоите соништа, дури и кога не бев повикана, а јас, не можев да знам дека имам билет само во еден правец... сега знам... Заедно бевме целиот свет.

Секогаш се припивав кон тебе како темнината кон реката. Сета коба што со години ми беше самовила сопатничка, ја вплетував во мачната треска на гревот... оној што не го направив.

Дали не можевме да ги отфрлиме моралните спреги и притисоци и да го испратиме во бестрага лажниот аристократски сјај, да си подадеме рака и да отпатуваме некаде во светот со куфер полн љубов..

Мајка ѝ често ѝ велеше дека попусто се труди да фати пеперуга: „Ако таа сака да си игра со тебе, сама ќе ти долета на раката. Исто е и со луѓето. Никогаш не трчај по нив, оној што го сака тоа, сам ќе дојде.